

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyň: **a) Ing. J. M.,** zastoupena JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou se sídlem Poštovská 6, Brno, **b) I. A.,** (nástupkyně původní žalobkyně B. M., zemřelé dne 12. 10. 2015), proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Jihomoravský kraj, Pobočka Vyškov,** se sídlem Palánek 250/1, Vyškov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2016, č. j. 30 A 92/2014 - 101,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2016, č. j. 30 A 92/2014 - 101, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný vede v katastrálním území Studnice u Vyškova řízení o komplexních pozemkových úpravách podle zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“). V tomto řízení rozhodl rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 2RP961/2013-523205, č. j. SPU 313095/2014, o výměně nebo přechodu vlastnických práv a o určení výše úhrady postupem podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Proti tomuto rozhodnutí podaly Ing. J. M. společně s B. M. žalobu u Krajského soudu v Brně, který rozhodnutí žalovaného zrušil v záhlaví uvedeným rozsudkem.

II.

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Žalovaný v kasační stížnosti namítl, že krajský soud opomněl zohlednit přechodné ustanovení § 22 odst. 8 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, kterým byl novelizován zákon o pozemkových úpravách – krajský soud měl podle tohoto ustanovení vycházet ze znění § 11 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách ve znění před novelou. Stěžovatel přitom prověřil, zda byla podána žaloba proti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav. Zjistil, že pouze žalobkyně a) podala u Městského soudu v Praze žalobu, která byla odmítnuta. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek a žalobkyně o jeho přiznání nepožádala. Stěžovatel proto postupoval s dostatečnou opatrností a usoudil, že nic nebrání vydání druhého rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv. Má proto za to, že ve svém postupu nepochybil.

[4] Žalobkyně a) ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedla, že stěžovatel ve věci postupuje formalistickým způsobem. Význam § 11 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách se citovanou novelou obsahově nezměnil, neboť před novelou i po ní obsahoval povinnost prověřit, zda není u soudu podána žaloba. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 8 As 65/2012 - 122, přitom vyplývá, že stěžovatel měl přihlížet také k následnému řízení o kasační stížnosti, přestože rozhodnutí městského soudu již bylo pravomocné. To však neučinil, a proto se dopustil pochybení.

III.

Nejvyšší správní soud v průběhu řízení o kasační stížnosti zjistil, že původní žalobkyně B. M. již během řízení o žalobě dne 12. 10. 2015 zemřela. Vyčkal proto na ukončení dědického řízení a postupem podle § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. rozhodl usnesením ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 As 317/2016-77, o tom, že procesní nástupkyní zemřelé B. M. je žalobkyně b), tj. I. A.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou, ke které musí přihlédnout z úřední povinnosti, a to zmatečností řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[6] Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána žalobkyní a) společně s B. M. B. M. však dne 12. 10. 2015 zemřela, v důsledku čehož ztratila způsobilost být účastníkem řízení. Způsobilost být účastníkem řízení je přitom jednou z podmínek řízení, bez jejichž existence není možno rozhodnout ve věci samé (§ 33 odst. 2 s. ř. s., § 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Ztratila-li žalobkyně způsobilost být účastníkem řízení, je nutné zabývat se otázkou procesního nástupnictví po zemřelé žalobkyni [§ 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.].

pokračování

[7] Krajský soud však ve věci meritorně rozhodl dne 24. 10. 2016, aniž by se předtím s otázkou procesního nástupnictví vypořádal, čili rozhodoval ve věci žalobkyně, která již neměla způsobilost být účastníkem řízení. Krajský soud tudíž rozhodl, ačkoliv chyběly podmínky řízení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nehraje roli, zda krajský soud o úmrtí B. M. věděl, či nikoliv: „*Jestliže krajský soud pokračoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by přihlédl k tomu, že žalobce ztratil způsobilost být účastníkem řízení, jestliže pokračoval v řízení, aniž by bylo pravomocně rozhodnuto, s kým bude v řízení pokračováno, a v dalších obdobných případech, které měly za následek stav, že krajský soud nepokračoval v řízení jen s tím, kdo byl pravomocně určen jako procesní nástupce žalobce, který ztratil způsobilost být účastníkem řízení, je řízení před krajským soudem zmatečné, neboť chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s . ř. s.]. Jedná se o takovou vadu, která je sama o sobě důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem. Rozhodující je přitom objektivní stav. Není tedy významné, že krajský soud při svém rozhodování nevěděl o tom, že žalobce v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ztratil způsobilost být účastníkem řízení.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 As 21/2009 - 81).

[8] Nejvyššímu správnímu soudu z výše uvedených důvodů nezbylo než rozsudek krajského soudu s odkazem na § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Argumentací obsaženou v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud s ohledem na důvody zrušení dále nezabýval.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu